

De baas van school gaat voor altijd weg

Ze neemt afscheid van een mooi vak - José Oosterveld (63) herhaalt het meerdere keren. „Een geweldig vak.”

**Jeroen de Kleine
Almelo**

De wanden van haar voormalige kantoor in De Zegge doen denken aan vervlogen tijden. Schilderijen van haar kleinkinderen sieren de muur. 38,8 jaar werkt ze in het basisonderwijs, onder de vlag van PCO Noord-Twente. Of de weemoed haar al overvalt? „Het valt mee. Al denk ik wel terug aan de tijd waarin ik begon.” Ze slikt een brok in haar keel weg. „Het is goed zo. Mooi geweest.”

De Almelse wilde in haar jonge jaren maar één ding: het onderwijs in. „Voor ik naar school ging, vond ik leren al leuk. Ik las voordat ik naar de lagere school ging.” Lachend: „Ik wilde het liefst bij school wonen. Wat me later gelukt is, want ik woonde dichtbij.”

Oosterveld meent dat alle kinderen willen leren. „Zolang je ze maar op de juiste manier benadert. Leerlingen moet je zien mee te nemen in je lessen. Bedenken wat zij willen, waar zij goed in zijn.”

Mede daarom is ze één van de kartrekkers van de projecten Talenta en de zomerschool in de bieb. Door die initiatieven krijgen deelnemers ondersteuning bij hun taalontwikkeling, zodat ze hun potentie beter kunnen benutten.

Ze denkt even aan vroeger. „Toen ik op school zat, zaten de goed presterende kinderen voorin de klas en de mindere achterin. De kinderen achterin mochten wel altijd in de pauze de melkflesjes uitdelen en doorprikken, terwijl mij dat ook wel heel erg leuk leek.”

Die tijd is voorbij. Door het passend onderwijs zitten alle kinderen door elkaar. En voor iedere leerling moet de juf of meester maatwerk leveren. „Met bergen administratie. Daar gaat enorm veel tijd in zitten, veel meer dan

▲ José Oosterveld springt misschien ooit wel bij: „Er zijn bijna geen invallers.” FOTO ANIINA ROMITA

vroeger. Voor de inspecties moet alles kloppen. Gelukkig hebben we op onze scholen wel voor elkaar gekregen dat we minder afhankelijk zijn van de Cito-toetsen. Ik kan er met mijn hoofd niet bij dat je de toekomst van een kind ophangt aan één momentopname, terwijl wij de leerling acht jaar intensief gevolgd en begeleid hebben.”

‘Ik haat school’

Toen Oosterveld de scepter ging zwaaien over De Zegge, stond de locatie in de Aalderinkshoek er niet florissant op. „Een pittige tijd, zeker in het begin. Op een muur stond bijvoorbeeld met grote letters ‘ik haat school’ gekalkt.”

De directeur kan daar met haar verstand en hart niet bij. „Als je van huis uit al een aversie tegen school ontwikkelt, kun je dat als leerkracht lastig veranderen. Op die school komen natuurlijk veel

kinderen uit uiteenlopende milieus. Ik heb gezien dat kinderen door een taxi naar school werden gebracht, omdat moeder uit moest slapen na nachtelijke activiteiten.”

Het escaleert regelmatig. „Maar dat lag niet altijd aan kinderen. Het leef- en werkklimaat op school was ook niet goed. Deuren van de klaslokalen zaten altijd dicht. Ik ben juist voor openheid - letterlijk en figuurlijk.”

Jarenlang werkten Oosterveld en haar team aan verbeteringen.

De kinderen achterin mochten melkflesjes uitdelen - leek mij ook leuk

– José Oosterveld

Met veel kinderen bouwde ze een bijzondere band op. „Heel veel. Al schiet me nu niet direct één voorbeeld te binnen. Zul je altijd zien.” Alle leerlingen kennen haar. „Afgelopen maand noemden sommigen me Juf Pensioen en de ‘baas van school die voor altijd weggaat’.”

Of het ook echt voor altijd is? Hoewel de Almelse meer dan een beetje behoefte heeft aan vrije tijd en hobby's, kruipt het bloed al een klein beetje waar het niet gaan kan. „Het zou vrijwilligerswerk kunnen zijn. Vrij recent heb ik een opleiding psychodiagnostiek gedaan en ik zou die kennis best willen gebruiken als kindercoach.”

Mogelijk springt ze in de toekomst zelfs nog bij voor De Zegge of een andere PCO-school. „Er zijn immers bijna geen invallers. Maar eerst is er tijd voor andere dingen.” Het is mooi geweest, herhaalt ze.